

[Korsgaard.]

Jeg kan naturligvis ikke vide noget om, hvad Fremtiden vil bringe, men jeg kan altsaa vide, at det Skøn, Finansministeren har anlagt for 1940—41, var 50 Mill. Kr. forkert, og saa kommer endda hertil, at man ekstraordinært paa Statsbanernes Konto har afskrevet 20 Mill. Kr. Herfor kan der maaske godt være nogen Begrundelse, men der kunde vel i og for sig ogsaa være nogen Begrundelse for ikke at gøre det, for ikke at pille denne ene Post ud af det hele og sige, at i dette særlige Forhold skal man anvende en anden Betragtning end tidligere. Tager man de 20 Mill. Kr. med, bliver der et Overskud paa 70 Mill. Kr. for det Finansaar, der er gaaet, og saa vil der for saa vidt ogsaa være Balance og maaske et lille Overskud for det Finansaar, hvori vi befinder os, blot med Forlængelse af de Forbrugsskatter, vi for Øjeblikket har. Jeg vil imidlertid paa ingen Maade paa-staa, at jeg betragter det som givet, at Forbrugsafgifterne vil vedblive at gaa saa godt ind, som de gør det for Øjeblikket. Den øjeblikkelige Situation synes jeg karakteriseres udmærket ved en lille Oplevelse, som jeg havde med Hensyn til Tobakken i Rigsdagens Restaurant, hvor en af mine Partifæller — det var paa et Tidspunkt, hvor man endnu hver Dag kunde faa en Cigar, det kan man som bekendt ikke mere — bad om en Cigar, men den kostede en Krone, hvorefter han sagde: Tak, saa skal jeg ingen have! 5 Minutter efter købte han Cigaren! Det er i Virkeligheden Udtryk for den Folkestemning, der raader, og som Situationen er i Øjeblikket, nærer jeg ingen Tvivl om, at Forbrugsskatterne, snart sagt hvordan man sætter dem, vil indgaa. Men det er ikke sikkert, at det vil gaa saadan, saa der maa regnes med den Mulighed, at den Tilstand ikke opretholdes, og ikke mindst ud fra den Betragtning vil jeg synes, det er forsvarligt, at man gaar til den Beskatning, som der nu ligger Forslag om paa Rigsdagens Bord.

Der har jo været talt om, om man ikke hellere skulde gaa til en Forøgelse af Formue- og Indkomstskatten og saa formindske de indirekte Skatter, og det var den ærede Ordfører for Socialdemokratiet noget inde paa. Naa, det er der jo ikke noget at sige til; man skal værne sig mod at blive bidt i Benene. Vi Konservative behøver ikke at være saa ængstelige, for vi har altid ment, at den direkte Beskatning kun kunde drives til et vist Punkt. Jeg maa paa den anden Side indrømme, at vi har ladet os drive langt, langt over dette Punkt. Naar

vi paa Skatteskalaen er oppe paa 50 pCt. til Statskassen, ganske vist med Ret til Fradrag i det kommende Finansaar, og vi ved, at de kommunale Skatter for Københavns Vedkommende paa højeste Skala er naaet op til 30—35 pCt., og dertil kommer saa den mellemkommunale Beskatning, saa maa jeg sige, jeg skønner, at den direkte Beskatning for de højest beskattede er oppe paa saa store Tal, som man med Rimelighed kan forlange, og jeg tror jo ikke, at Ideen med at formindske de indirekte Skatter ved at tage større direkte Skatter skulde være den, at det blev de mindre Indtægter, der praktisk talt alene skulde betale, tværtimod. Ideen har jo altid ligget i, at naar man kaldte paa de direkte Skatter i Stedet for de indirekte, var det, for at en forholdsvis lille velhavende Kreds skulde betale. Men jeg for mit Vedkommende tror ikke, at der nu i nævneværdig Grad er Plads for en Forøgelse af de direkte Skatter. Der kan naturligvis blive en saadan Nød og Elendighed, at man maa tænke derpaa, men jeg synes nu, der skal meget til, før man kan gaa til en Forøgelse af de direkte Skatter, vi har. Dertil kommer yderligere, at man, som sagt, vedblivende ikke kan vide, hvordan Finanserne vil stille sig, men det, man kan vide, er, at den indirekte Skat, som man kan tage i Dag, den kan man ikke senere faa af den Vare, som omsættes i Dag. Derfor maa indirekte Skatter i langt højere Grad følge med Tiden og tages straks, end det teoretisk er nødvendigt med Hensyn til den direkte Skat, idet der altid kan gives denne en tilbagevirkende Kraft — hvormed ikke skal være sagt, at jeg i og for sig ønsker Skatter med tilbagevirkende Kraft.

Jeg maa altsaa konkludere derhen, at selv om jeg ikke føler mig overbevist om, at Finansministerens Bedømmelse af Situationen er rigtig, tør jeg heller ikke stærkt modsige den, navnlig fordi man ikke kan være sikker paa, at de indirekte Skatter vedblivende gaar ind i den Maalestok, de gør nu. Og ud fra disse Betragtninger maa jeg da mene det forsvarligt at gaa til den Skatteudskrivning, der her er foreslaaet.

Det næste Spørgsmaal bliver saa, om man skal tage Skatterne paa den Maade, der er foreslaaet, eller om man hellere skulde have taget en direkte Forlængelse af de bestaaende Love om indirekte Skatter. Det kan jo ikke nægtes, at der i det foreliggende Lovforslag er foretaget meget betydelige Forandringer i den hidtil gældende Beskatning. Det gælder i ganske særlig Grad Importafgiften, som nu forandres væsent-